

*Nooit meer
dansen*

Gedichten

Gilbert Keyzer

® Gilbert Keyzer

Nooit meer dansen

We hebben geprobeerd
ons de danskunst eigen te maken
rumba wals tango chachacha
jij in een fraaie sterrenjurk
ik in een pak dat me nooit lekker zat
en zonder veel gevoel voor ritme
de harde handen van de dansleraar
trokken en duwden ons telkens in het gareel
we hebben plezier gemaakt

ik was voor jou helaas te lang
of jij voor mij te kort
je schouder deed zeer je arm raakte vermoeid
toch haalden we een ster of twee
ooit liet je me op de dansvloer achter
zo erg vond ik het niet
nooit heb ik op je voetjes getrapt
wel struikelde ik over de mijne
ik begreep waarom je vluchtte

ga je straks mee wandelen
zomaar ergens in een park of bos
als je niet te snel bent
en het niet te lang duurt
gaat het aardig gelijk op
nee dansen zullen we niet meer
we waren alle passen al snel vergeten
zouden geen voet meer voor de andere
krijgen
ooit houdt iedereen ermee op
hand in hand lopen we onze herfst in
tenzij de tijd als een plots opstekende wind
ons eerder inhaalt dan we gedacht hadden
dan betreden we een voor een of tezamen
onze winter

Mijn zeereis

Plots raakten we in zwaar weer
ik sloeg over boord
er voer een ander schip langs
ze visten me uit woelige baren

het vaartuig zonk tijdens een storm
wederom ploeterde ik in zoute golven
wist bijtijds wrakhout te vinden
om me aan vast te klampen

zo verging het me vele jaren
vaak wist ik ergens aan boord te klimmen
kapiteins fluisterden bedreigingen
soms kieperden ze me over de reling

na deze schier oneindige reis
zou de haven in zicht moeten komen
die was echter kilometers verplaatst
mijn vlot strandde op scheepswrakken

ik zwom en waadde naar de kust
en wist mijn haven te bereiken
de oceaan voorgoed achter me te laten
mijn gevechten zijn voor altijd voorbij

ik hoef weinig meer voor mezelf te doen
mijn oude huid is broos en rimpelig
geworden
zon en zee mijdend turend naar de horizon
naar voorbijvarende schepen

Geschenken van de woestijn

Tot ijle hoogten opgenomen door scherpe
woeste wind
zweeft rood Sahara zand boven de
Mediterrane zee
wordt over Pyreneeën en Alpen heen gevoerd
om in woelende sluiers neer te dalen
op Europese vlaktes
rivieren glanzen niet langer
als stof zo fijn bedekt het stad en land
wegen en daken
de avondhemel kleurt vuil oranje
zon en vogels hebben zich voor dit stuifsel
verborgen
de maan wil het niet zien
de zon lijkt gevlucht
geen sterrenfirmament

ik zie wolken Afrikaanse distelvlinders
die door de wind meegebracht op aarde
regenen
hun vleugels oranjerood als het woestijnzand
dat mijn gelaat bedekt
dode insecten dwarrelen
op mijn handpalmen neer